

Arrest

nr. 122 086 van 3 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 8 maart 2013, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 juni 2013.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). De rechtsgrond van de bestreden beslissingen is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 17 juni 2013 volgende gesteld:

“Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werden de bestreden beslissingen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partijen betwist evenmin dat zij in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan de verzoekende partijen geen nut opleveren.

Voor zover de verzoekende partijen de schending van het familieleven opwerpen en daarmee impliciet de schending van artikel 8 EVRM voor ogen hebben, volstaat het op te merken dat beide verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, waardoor er geen risico is op een schending van het familieleven.

Bij arrest nr. 104144 van 31 mei 2013 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Het indienen van een beroep tegen een beslissing van het commissariaat-generaal verhindert bovendien niet de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, enkel de gedwongen uitvoering gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht. Wat de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM betreft verwijzen de verzoekende partijen naar hun asielmotieven. De Raad stelt vast dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus werd bij de behandeling van de asielaanvraag getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 20 juni 2013 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vragen gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzetten waarom zij wensen gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

Ter terechtzitting van 27 augustus 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 17 juni 2013 opgenomen grond, stellen de verzoekende partijen dat de beschikking niet antwoordt op de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, terwijl er rekening moet worden gehouden met alle elementen. Zij stellen dat de verzoekende partij ernstig ziek is, een hersentumor heeft en dit heeft gemeld tijdens de asielprocedure. De verwerende partij motiveert hieromtrent niets. De bewoordingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zijn zeer duidelijk, dit artikel creëert een duidelijke plicht in hoofde van de tegenpartij. Indien dit geen verplichting zou zijn, gaat dit volledig in tegen de geest van de Terugkeerrichtlijn die wordt omgezet in dit artikel. De Raad past dit toe zonder rekening te houden met de bedoeling ervan, de verwerende partij heeft de motivering van haar bevelen nog niet aangepast. Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM stellen de verzoekende partijen dat dit artikel veel breder is dan artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet : artikel 3 van het EVRM creëert een onthoudingsplicht, een negatieve verplichting, terwijl artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet een beschermingsgrond creëert, toegekend door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Er is geen onderzoek gebeurd naar het non-refoulementbeginsel, er is hieromtrent niets gemotiveerd, enkel artikel 7 van de vreemdelingenwet wordt hernomen, en de Raad mag niet in de plaats gaan van de tegenpartij. Artikel 3 van het EVRM veronderstelt een onderzoeks- en motiveringsplicht. Het bevel wordt automatisch afgeleverd, dus er wordt geen rekening gehouden met de risico's in geval van terugkeer. Hun beroep heeft wel nut, want het bevel om het grondgebied te verlaten is illegaal en moet uit het rechtsverkeer gehaald worden.

De verwerende partij sluit aan bij de beschikking en stelt verbaasd te zijn dat geen onderzoek zou zijn gevoerd: het asielrelaas, waarop men zich in het verzoekschrift hoofdzakelijk steunt, werd door de asielinstanties onderzocht en naar dit onderzoek werd verwezen in het bestreden bevel.

2.4 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf.* RvS 16 januari 2006, nr. 153 761).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen werden genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet , zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 (oud) blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in

overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen, beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verzoekende partijen zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevinden. Deze motivering wordt door de verzoekende partijen geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen, en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan aan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren.

2.5 Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen zoals weergegeven *sub* punt 2.2 en punt 2.4 van dit arrest, dient erop gewezen dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet ten uitvoer mag worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Bijgevolg wordt onderzocht wat de verzoekende partijen te dezen hebben opgeworpen en gericht is op het aanvoeren van een schending van Europeesrechtelijke bepalingen. *In casu* voeren de verzoekende partijen ter terechtzitting van 27 augustus 2013 “(m)et betrekking tot artikel 3 van het EVRM” aan dat dit artikel veel breder is dan artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet omdat het een onthoudingsplicht en een negatieve verplichting creëert, terwijl artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet een beschermingsgrond creëert, toegekend door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zij stellen dat geen onderzoek werd verricht naar het non-refoulementbeginsel, dat hierover niet werd gemotiveerd en dat de Raad niet vermag in de plaats van de verwerende partij te treden. Zij menen dat artikel 3 van het EVRM een onderzoeks- en motiveringsplicht veronderstelt, doch dat de bevelen op automatische wijze worden afgeleverd en er geen rekening werd gehouden met “*de risico’s in geval van terugkeer*”. Uit wat hierna volgt, blijkt echter dat het betoog van de verzoekende partijen geen afbreuk kan doen aan het hoger gestelde. Hierop werd immers reeds uitdrukkelijk gewezen in de beschikking van 17 juni 2013 zoals weergegeven *sub* punt 2.2 van dit arrest.

2.5.1 Waar de verzoekende partijen ter terechtzitting duiden op een “*breder*” werking van artikel 3 van het EVRM en “*de risico’s in geval van terugkeer*”, wordt aldus in de eerste plaats verwezen naar hetgeen hieromtrent in de beschikking van 17 juni 2013 wordt gesteld. De Raad wijst erop dat in voornoemde beschikking werd gemotiveerd waarom er geen schending van, onder meer, artikel 3 van het EVRM weerhouden werd. In voormelde beschikking werd uitdrukkelijk aangegeven dat het betoog van de verzoekende partijen in hun verzoekschrift waarbij ze een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren geen afbreuk doet aan de voorafgaande vaststelling dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen hen geen nut kan opleveren. Zo werd erop gewezen dat de verzoekende partijen bij het verwijzen naar hun asielmotieven niet kunnen volstaan teneinde de door hen opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen daar bij de behandeling van de asielaanvraag werd getoetst of er in hunner hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Tevens verwijst de

beschikking naar het arrest van de Raad met nummer 104 144 van 31 mei 2013 waarbij de verzoekende partijen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Daarnaast is het duidelijk dat indien de verzoekende partijen een vraag tot horen indienen en zo kenbaar maken dat zij het niet eens zijn met de beschikking, maar zich ter terechtzitting beperken tot het loutere herhalen van een aspect van hun verzoekschrift, met name de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM en uiterst algemeen en vaag betogen dat geen rekening werd gehouden met “*de risico’s in geval van terugkeer*”, zonder verdere duiding of concrete specificering, terwijl hieromtrent in de beschikking gemotiveerd werd en de verzoekende partijen de argumenten van de beschikking niet weerleggen, zij op deze manier geen elementen bijbrengen die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM reeds in de beschikking van 17 juni 2013 werd aangegeven, noch maken zij aannemelijk dat de beschikking onterecht werd genomen.

Waar de verzoekende partijen stellen dat artikel 3 van het EVRM veel breder is dan artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet omdat het een onthoudingsplicht en een negatieve verplichting creëert, terwijl artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet een beschermingsgrond creëert, toegekend door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dient vastgesteld dat de verzoekende partijen het motief van de beschikking van 17 juni 2013 waarbij erop wordt gewezen dat zij zich beperken tot het verwijzen naar hun asielrelaas, niet betwisten. De verzoekende partijen verliezen uit het oog dat ter gelegenheid van het indienen van een asielaanvraag zij terzelfdertijd alle elementen kunnen aanhalen met het oog op de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat de vraag tot het verkrijgen van een vluchtelingenstatus, hetzij subsidiaire beschermingsstatus, een onderzoek naar het bestaan van een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Zij laten echter na in het licht van dit betoog enige aanwijzing te geven over de elementen die een breder of ruimer, dan wel ander of vollediger onderzoek naar de door de verzoekende partijen naar voor geschoven “*breedere*” werking van artikel 3 van het EVRM zouden aantonen. Het komt de verzoekende partijen immers toe dergelijke schending aan te brengen én met concrete gegevens uiteen te zetten en aan te tonen op welke manier zij een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling of foltering in het geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, Rusland, waar zij *in casu* in gebreke blijven. Zij menen slechts dat geen onderzoek werd verricht naar het non-refoulementbeginsel, dat hierover niet werd gemotiveerd, dat artikel 3 van het EVRM een onderzoeks- en motiveringsplicht veronderstelt, doch dat de bevelen op automatische wijze worden afgeleverd en er geen rekening werd gehouden met “*de risico’s in geval van terugkeer*”. De Raad merkt dienaangaande op dat artikel 3 van het EVRM echter geen uitdrukkelijke motiveringsverplichting omvat. Er blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris gehouden is om, bij het uitvaardigen van een verwijderingsmaatregel, telkens uitdrukkelijk te motiveren omtrent ene of gene bestaanbaarheid met het non-refoulementbeginsel. Daarenboven laten de verzoekende partijen na aan te tonen dat er geen rekening zou zijn gehouden met het non-refoulementsbeginself nu niet blijkt dat zij werden gedwongen terug te keren naar hun land van herkomst alvorens een beslissing werd genomen met betrekking tot hun asielaanvraag, op welk asielrelaas zij zich in het licht van voormeld artikel 3 in hun verzoekschrift beriepen. Hierop wordt tevens uitdrukkelijk gewezen in de beschikking van 17 juni 2013. Zij tonen niet aan waarin hun belang bestaat bij deze grief. Voorts staat het de verzoekende partijen vrij, indien zij menen te kunnen aantonen dat de omstandigheden sedert het indienen van hun laatste asielaanvraag gewijzigd zijn, een nieuwe asielaanvraag in te dienen zodat de bestreden beslissingen worden opgeschort tot dat een beslissing over dergelijke nieuwe asielaanvraag is genomen. Ter terechtzitting geven de verzoekende partijen niet aan dat een nieuwe asielaanvraag zou zijn ingediend. Minstens tonen zij niet aan dat één en ander anders zou zijn gelopen. Dienvolgens kan aan de verwerende partij niet verweten worden geen nader onderzoek te hebben verricht, zij het naar het non-refoulementbeginsel, wat zij niet kan doen bij gebreke aan medewerking van de verzoekende partijen. De verzoekende partijen vergenoegen zich thans te beroepen op een (rechts)theoretisch betoog omtrent een “*breedere*” werking van artikel 3 van het EVRM in vergelijking met artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet en het opwerpen van niet nader bepaalde “*risico’s in geval van terugkeer*”, maar weerleggen de vaststellingen volgende uit het onderzoek in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet naar aanleiding van hun asielaanvraag, meer bepaald de vaststellingen van het inmiddels tussengekomen arrest van de Raad van 31 mei 2013 met nummer 104 144, waaraan kracht van gewijsde kleeft, niet. Van een vreemdeling die stelt of beweert te vrezen dat hij in een land, bij een eventuele terugkeer, zal behandeld worden op een wijze die dusdanig is dat kan gesproken worden van een inbreuk op artikel 3 van het EVRM, mag verwacht worden dat deze vreemdeling het bestuur hierover inlicht wanneer hem hiertoe de kans geboden wordt. Ook op de verzoekende partijen rust een gedeelte van de bewijslast en van hen mag verwacht worden dat zij de waarheid spreken en op gedetailleerde wijze concrete gegevens bijbrengen over hun situatie. De redenering van de

verzoekende partijen, die eenzijdig de bewijslast lijkt te leggen op de verwerende partij, dan wel op de Raad, kan niet gevolgd worden. Een miskenning van artikel 3 van het EVRM kan hierbij niet vastgesteld worden. De stelling van de verzoekende partij *“dat de Raad (...) niet in de plaats (mag) gaan van de tegenpartij”*, kan gelet op het voorgaande niet worden bijgetreden. De Raad wijst er tevens op dat hij in het kader van het onderhavige beroep, alwaar enkel de beslissingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}) aan de orde is, niet de bevoegdheid heeft om een beslissing die genomen werd in het kader van een eerdere procedure en die inmiddels definitief is geworden, te gaan beoordelen, noch om te dezen zelf de aanspraken van de verzoekende partijen op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te gaan beoordelen.

Het feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen in de bestreden beslissingen volstaat niet om de motieven te weerleggen, dan wel om aan te tonen dat zij beschikken over het vereiste belang te dezen en tot de nietigheid van de beslissingen te leiden. Het voorstaan van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak nodigt de Raad daarenboven uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot diens bevoegdheid behoort. Er dient overigens op gewezen dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of (de gemachtigde van) de bevoegde staatssecretaris bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.5.2 Waar de verzoekende partijen stellen dat niet wordt geantwoord noch op de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, terwijl er rekening moet worden gehouden met alle elementen, de (eerste) verzoekende partij ernstig ziek is, zij een hersentumor heeft en dit is gemeld tijdens de asielprocedure en dat de verwerende partij hieromtrent niet motiveert, dient vooreerst opgemerkt dat uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet slechts kan worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals *in casu*, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Tevens blijkt uit de bestreden beslissingen dat uitdrukkelijk wordt verwezen naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 februari 2013, waarin op zijn beurt wordt gemotiveerd aangaande de medische situatie van de eerste verzoekende partij. Hierbij wordt opgemerkt dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij, zijnde de echtgenote van tweede verzoekende partij, integraal verwijst naar de beslissing van de commissaris-generaal ten aanzien van tweede verzoekende partij, daar eerste verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot. Hierin blijkt navolgende motivering, eveneens betreffende de persoonlijke toestand van eerste verzoekende partij: *“U dient zich voor de beoordeling van de medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980”* en *“De medische attesten van uw vrouw geven aan dat zij een hersentumor heeft wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken. De documenten bevatten evenwel geen enkele oorzaak die aan de basis van de vastgestelde diagnose ligt waardoor haar medische problemen niet aan jullie vervolgingsrelaas worden gelinkt (CGVS vrouw p.4).”*. Hieruit blijkt dat de verwerende partij te dezen wel degelijk rekening gehouden heeft met de medische situatie van de eerste verzoekende partij. Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt niet dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, op 16 december 2008 door het Europees Parlement en de Raad vastgesteld en waarin wordt bepaald dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het *“het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*, werd geschonden. Doordat de eerste verzoekende partij, als ernstig zieke vreemdeling, meer bepaald lijdt zij - naar haar verklaringen - aan een hersentumor, het niet nuttig of nodig achtte zoals de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing van 4 februari 2013 reeds opmerkte de geëigende procedure aan te wenden, met name een aanvraag om een verblijfsmachtiging om medische redenen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen, wordt thans niet aannemelijk gemaakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing in hoofde van mevrouw rekening diende te houden met dit

welbepaalde belang, daar zij nooit aanspraak maakten op een verblijfsmachtiging via de geëigende procedure, dan wel dit minstens niet aantonen. Daarenboven kan uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals *in casu*, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Het staat de verzoekende partijen vrij een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen om medische redenen. Momenteel kunnen de verzoekende partijen eveneens een verlenging vragen van de termijn om het grondgebied te verlaten en in tussentijd alle nuttige medische elementen en inlichtingen doen gelden in het kader van dergelijke aanvraag. Blijkens de stukken van het administratief dossier hebben de verzoekende partijen geen verlenging van de termijn van de bevelen om medische redenen aangevraagd.

2.6 Uit het geheel van het voorgaande volgt dat de verzoekende partijen zodoende geen elementen aanbrengen die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET